

прокобесникъ“, стариятъ боляринъ (пакъ з ъ л ъ) лихваринъ, потокътъ, що съ ядъ тласка стремещия се къмъ тополата бръшлянъ. Заключителната строфа:

Две сърдца се знойно любятъ,
старо харо ги дѣли;
дали младостъта си губятъ,
или Богъ ще се смили?

закръгля основната идея: любовта е възпрепятствувана отъ една зла сила, олицетворена въ „Старо-хоро“. Но препятствията раздухватъ пламъка на страстта, и тя се изживява напрегнато, трескаво. Именно това трескаво напрежение е новото у Яворова. Него долавяме въ задъханото темпо въ работата на младия ковачъ, въ треската, съ която го очаква младата, въ копнежа на бръшляна по тополата и най-после въ любовната изнемога на двамата въ края... Всичко това е намѣрило съвсемъ новъ ритмиченъ и мелодиченъ изразъ — и въ него е най-оригиналното, що носи съ себе си Яворовъ.

Речта му е, като у никого други отъ нашитѣ поети, раздвижена; всички чувства и преживявания сж представени чрезъ действия — всички нѣща сж видени въ моменти на ярки и напрегнати прояви.

Поемата се състои отъ седемъ части, които бързо се смѣняватъ, и всѣка е съ свой ритъмъ. Въ първата стиховетѣ сж осмо и седмосрични хорей, темпото е живо, припрѣно — предава напълно трескавата работа въ ковачницата. Оживеността се поддържа и отъ енергичнитѣ сърдити подканвания на стария майсторъ: